

## Arrest

nr. 350 061 van 8 juli 2026  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI  
Landsroemlaan 40  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2024.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 345 091 van 20 april 2026, waarbij de debatten worden heropend op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Paraguayaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Repatriaciòn, provincie Caaguazu, Paraguay.*

*U beëindigde uw middelbare studies in 2019 en werkte vervolgens met uw vader in de landbouw. In februari 2022, trok u naar Asunciòn om te werken voor een oude dame, F. O. (...). U verzorgde haar en poetste haar huis. F. (...) woonde in de wijk San Lorenzo, u logeerde bij uw broer die eveneens in Asunciòn werkte. De rit van zo'n één à twee uur tot San Lorenzo legde u per bus af.*

*In maart 2022 stond u aan de bushalte te wachten met enkele mensen toen u werd overvallen door twee personen. Ze bedreigden u en een andere persoon met een mes en namen jullie gsm af. De andere persoon werd gekwetst aan haar arm. U was geschrokken en raakte getraumatiseerd.*

*U keerde daarop terug naar uw ouderlijk huis in Repatriación, twee à drie maanden nadat u bij F. (...) was gestart. Thuis werkte u opnieuw met uw vader in de landbouw. Uw tante M. V. (...), die al meer dan dertig jaar in België woont, stelde u voor naar België te komen.*

*U verliet Paraguay op legale wijze op 12/06/2022 en kwam in België toe op 13/06/2022. U trok in bij uw tante en verzocht om internationale bescherming op 14/03/2024.*

*Bij een terugkeer naar Paraguay vreest u terug naar het werk in de landbouw te moeten gaan. Het is moeilijk werk en u zal er geen ander werk vinden. Er vreest er ook de onveiligheid.*

*Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel gezien).*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.*

*Bijgevolg worden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*U stelt bij een terugkeer te vrezen terug naar het werk in de landbouw te moeten gaan (CGVS, p. 11). U vreest ook de onveiligheid in uw land (CGVS, p. 11).*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u Paraguay op 12/06/2022 verliet voor België, waar u sinds 13/06/2022 verblijft. U diende echter pas op 14/03/2024, quasi twee jaar na aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd wat u deed om uw verblijf te legaliseren, stelt u uw asielaanvraag te hebben ingediend (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u zo laat verzocht om internationale bescherming, haalt u aan dat noch u, noch uw tante – die al meer dan dertig jaar in België verblijft – wisten dat het bestond (CGVS, p. 9; Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u zo lang wachtte om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, is niet ernstig. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen. U liet na dit te doen.*

*U stelt dat u bij een terugkeer naar Paraguay terug naar het werk in de landbouw te moeten gaan zoals voordien, u vindt dit moeilijk werk (CGVS, p. 11). U kon er ook geen ander werk vinden en u wil evolueren (CGVS, p. 11). Er moet worden gesteld dat dit door u aangehaalde probleem met betrekking tot uw mogelijkheden werk te vinden een motief van louter socio-economische aard is dat bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun*

*behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u behalve landbouwwerk ook werk bij F. (...) kon vinden (CGVS, p. 6). Ook uw broer kon werk vinden in een handel die kippen verkoopt (CGVS, p. 4, 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u in Paraguay weliswaar naar ander werk zocht (CGVS, p. 7), maar dit slechts voor de periode dat u stopte met werken bij F. (...) (CGVS, p. 8) en uw vertrek, slechts enkele maanden. Uit niets blijkt bijgevolg dat u geen werk zou kunnen vinden bij een terugkeer naar Paraguay. U geeft zelf ook aan dat u in een andere stad, een andere regio misschien werk en een woning zou kunnen vinden, en uw leven zou kunnen uitbouwen (CGVS, p. 13).*

*Wat betreft uw vrees voor de onveiligheid in uw land, blijkt uit niets in uw verklaringen dat u persoonlijk geïsoleerd wordt. Integendeel, de situatie is volgens u overal en voor iedereen onveilig (CGVS, p. 11), er is naar uw zeggen geen veiligheid in Paraguay (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U haalt tijdens het persoonlijk onderhoud een overval aan waarvan u zelf het slachtoffer werd, enkele maanden voor uw vertrek. Al kan er begrip worden getoond voor het feit dat u na de overval schrik had opnieuw bestolen te worden (CGVS, p. 8), het door u geschetste probleem blijkt van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenschappelijke aard en houdt geen verband met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat de daders het specifiek op u gemunt had. U kende de daders niet en heeft geen idee wie ze zijn (CGVS, p. 12), ze waren uit op uw gsm en die van een andere persoon, ze namen ook de vlucht eens ze die hadden (CGVS, p. 12). U beaamt dat u en de andere persoon de pechvogels waren die die dag hun slachtoffers werden (CGVS, p. 12). U heeft van de daders ook niets meer gehoord nadien (CGVS, p. 13). Er kan nog worden opgemerkt dat u in het kader van dit incident nooit hulp zocht bij de autoriteiten, waar u nooit problemen meet heeft gekend (CGVS, p. 10, p. 13), en aangeeft dat u, indien u in de toekomst problemen zou kennen met geweldplegers, wel naar de autoriteiten zou kunnen gaan (CGVS, p. 13).*

*Gelet op voorgaande bevindingen is het Commissariaat-generaal de mening toegedaan dat u onvoldoende heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Paraguay en bij herhaling van eventuele gemeenschappelijke problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Paraguayaanse autoriteiten en dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u aldus de enige overgebleven uitweg zou zijn.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Het door u neergelegde paspoort kan geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Ze bevestigt uw identiteit en nationaliteit, welke niet ter discussie staan.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de verplichting dat elke administratieve handeling gebaseerd moet zijn op exacte, relevante en ontvankelijke gronden" en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar geschonden geachte bepalingen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij:

*"Het CGVS stelt dat verzoekster pas na bijna twee jaar in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat deze vertraging haar vrees voor vervolging of ernstige schade in twijfel trekt. Echter, verzoekster was niet op de hoogte van de mogelijkheid om asiel aan te vragen vanwege haar onervarenheid*

en het gebrek aan kennis bij haar tante, die al meer dan dertig jaar in België verblijft maar geen kennis had van de asielprocedures.

Het CGVS oordeelde dat de angst van verzoekster om terug te keren naar de landbouw vanwege de zware werkomstandigheden een socio-economisch motief is en dus niet binnen de criteria van de Vluchtelingenconventie valt. Dit argument negeert echter de bredere context van onveiligheid en de specifieke bedreigingen waarmee verzoekster geconfronteerd wordt in Paraguay.

Het CGVS heeft aangegeven dat de door verzoekster beschreven overval een gemeenrechtelijk incident is zonder verband met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoekster heeft echter duidelijk gemaakt dat deze overval onderdeel is van een bredere trend van onveiligheid en geweld in Paraguay, wat niet alleen sociaal-economische, maar ook ernstige persoonlijke en psychologische gevolgen heeft voor haar.

De verwerende partij concludeerde dat verzoekster bij terugkeer naar Paraguay geen specifieke bescherming nodig heeft en dat er geen gronden zijn voor subsidiaire bescherming. Verzoekster heeft echter voldoende bewijs aangeleverd van de algemene en specifieke risico's die zij loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst, waaronder de onmogelijkheid om adequate bescherming van de Paraguayaanse autoriteiten te verkrijgen.

Primo, de vertraging in de asielaanvraag moet worden gezien in de context van onwetendheid over de procedure, wat niet ongebruikelijk is voor asielzoekers zonder juridische kennis en ondersteuning. De termijn van twee jaar kan niet als bewijs dienen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

Secundo, verzoekster heeft aangetoond dat haar vrees voor vervolging reëel is en niet alleen gebaseerd is op socio-economische omstandigheden. De onveiligheid in Paraguay is wijdverspreid en systematisch, en verzoekster loopt specifiek risico vanwege de algemene toestand van geweld en gebrek aan effectieve bescherming door de autoriteiten. Dit voldoet aan de criteria voor zowel vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming.

Volgens het rapport van "2024 Trafficking in Persons Report: Paraguay" wordt gesteld dat :

"(...)" (Vrije vertaling: (...))

Tertio, Verzoekster heeft geen andere keuze dan terug te keren naar een onveilige omgeving, wat haar psychologische en fysieke integriteit bedreigt.

Volgens hetzelfde rapport van "2024 Trafficking in Persons Report: Paraguay" wordt gesteld dat:

"(...)" (Vrije vertaling: (...))

Verzoekster heeft aangetoond dat de Paraguayaanse autoriteiten niet in staat zijn om adequate bescherming te bieden tegen de dreigingen waarmee zij wordt geconfronteerd. Haar terugkeer zou haar blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Volgens hetzelfde rapport van "2024 Trafficking in Persons Report: Paraguay" wordt gesteld dat:

"(...)" (Vrije vertaling: (...))

Volgens het rapport van "Migrants Refugees Report (2022)"<sup>10</sup> wordt gesteld dat:

"(...)" (Vrije vertaling: (...))

(...)

"(...)" (Vrije vertaling: (...))

Verzoekster behoort tot een bijzonder kwetsbare groep vrouwen die een verhoogd risico lopen op mensenhandel en seksuele uitbuiting. De rapporten van zowel het U.S. Department of State als Migrants Refugees bevestigen dat Paraguay onvoldoende maatregelen treft om de veiligheid en bescherming van deze kwetsbare groepen te waarborgen. De overheid voldoet niet aan de minimumnormen voor het uitbannen van mensenhandel, en er is sprake van inconsistente in het screenen van kwetsbare individuen, zoals vrouwen in commerciële seks en minderheids- en inheemse bevolkingsgroepen. Dit leidt tot een verhoogd risico op herhaaldelijke uitbuiting en inadequate bescherming.

De situatie in Paraguay wordt verder gecompliceerd door de wijdverspreide corruptie en medeplichtigheid van overheidsfunctionarissen in mensenhandel. Het gebrek aan effectieve juridische en praktische maatregelen om slachtoffers te beschermen, gecombineerd met onvoldoende financiering en middelen, zorgt ervoor dat vrouwen zoals verzoekster extreem kwetsbaar zijn voor uitbuiting en misbruik bij terugkeer.

De beschreven onveiligheid en het ontbreken van adequate beschermingsmechanismen maken duidelijk dat verzoekster bij terugkeer naar Paraguay een groot risico loopt op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM). Dit artikel verbiedt onmenselijke of vernederende behandelingen, en de omstandigheden in Paraguay kunnen leiden tot situaties die hiermee in strijd zijn.

Gezien de voortdurende bedreigingen en het systematisch falen van de Paraguayaanse overheid om de rechten van vrouwen te beschermen tegen mensenhandel en uitbuiting, is het evident dat verzoekster bij terugkeer een reëel en aanzienlijk risico loopt. Daarom is het essentieel dat verzoekster internationale bescherming krijgt om haar te behoeden voor deze ernstige schendingen van haar mensenrechten."

De verzoekende partij besluit dat er in casu een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt omdat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen adequaat onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke risico's en omstandigheden die zij zou kunnen tegenkomen bij terugkeer

naar Paraguay. Dit gebrek aan een zorgvuldige beoordeling van de geclaimde mishandeling en haar ondersteunende documentatie, is volgens haar in strijd met de bescherming die artikel 3 van het EVRM beoogt te bieden tegen marteling en onmenselijke of vernederende behandelingen. Dit gebrek aan een diepgaand onderzoek naar de potentiële gevaren en het ontbreken van een individuele beoordeling van haar situatie in relatie tot deze gevaren, brengt haar bij terugkeer mogelijk in direct gevaar voor een onmenselijke of vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM, aldus de verzoekende partij. Daarom moet de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) volgens haar als onzorgvuldig worden beschouwd en is het noodzakelijk dat een nieuw onderzoek wordt ingesteld dat de volledige omvang van de risico's waaraan zij zou kunnen worden blootgesteld grondig evalueert.

Volgens de verzoekende partij schendt de beslissing bovendien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. De motivering van de commissaris-generaal was volgens haar noch volledig, noch nauwkeurig, noch adequaat. Door geen grondig onderzoek naar de feiten uit te voeren en niet alle noodzakelijke informatie te verzamelen voor het nemen van een beslissing, heeft de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij zijn wettelijke verplichtingen verzuimd, wat het fundament van het beroep tegen zijn beslissing versterkt. Deze tekortkoming in het verzamelen en analyseren van relevante informatie vormt een bijkomende schending van de wettelijke en regelgevende normen, die de legitimiteit van de beslissing van de commissaris-generaal in deze zaak ondermijnt, aldus de verzoekende partij.

Ten slotte vormt het gebrek aan systematische monitoring van gerepatrieerden door de commissaris-generaal een belangrijk hiaat in de algehele beoordeling van risico's, waardoor de grondslag voor een schending van artikel 3 van het EVRM in dit specifieke geval wordt versterkt. De commissaris-generaal kan dus het risico voor de verzoekende partij om dergelijke behandelingen te ondergaan niet uitsluiten, zo besluit de verzoekende partij.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden genomen.

2.2. De verzoekende partij voegt geen nieuwe stukken aan haar verzoekschrift.

3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

## 5. Beoordeling

De verzoekende partij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Paraguay, terug naar het werk bij haar vader in de landbouw te moeten gaan zoals voordien. Zij stelt dat dit moeilijk werk was, dat ze ook geen ander werk kon vinden en dat ze wil evolueren. Voorts stelt zij de onveiligheid in haar land te vrezen en haalt zij aan eerder het slachtoffer te zijn geworden van een overval (zie NPO, p. 6 en 11-13 in het administratief dossier). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij legt haar paspoort voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

## 5.1. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld en door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet wordt betwist, kan haar paspoort slechts haar identiteit en nationaliteit aantonen, elementen die *in casu* niet ter discussie staan. Dit paspoort heeft geen betrekking op de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven.

De Raad benadrukt vervolgens dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De verzoekende partij toont niet aan dat zij meerdere stappen heeft ondernomen om zich hiernaar te informeren en kan haar of haar tantes onwetendheid (NPO, p. 9) niet dienstig inroepen om te verklaren waarom zij bijna twee jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen. Dat de verzoekende partij zo lang wachtte is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees of risico op ernstige schade. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht gewezen op het laattijdig ingediende verzoek van de verzoekende partij.

Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dienen verzoekers om internationale bescherming aan te tonen dat zij worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het door haar aangehaalde probleem inzake haar moeilijkheden om ander werk dan het landbouwwerk te vinden (NPO, p. 11), betreft slechts een sociaaleconomisch probleem. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die hierop een ander licht kunnen werpen. Zij tracht in het verzoekschrift een link te leggen met de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, door te stellen dat zij behoort tot een bijzonder kwetsbare groep vrouwen die een verhoogd risico lopen op mensenhandel en seksuele uitbuiting, en wijst aan de hand van de rapporten "*2024 Trafficking in Persons Report: Paraguay*" en "*Migration Profile Paraguay*" op een gebrek aan bescherming vanwege haar nationale autoriteiten in dit verband. Het komt echter aan de verzoekende partij toe *in concreto* aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in haar land van herkomst. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er zijn in de verklaringen van de verzoekende partij geen concrete indicaties te vinden dat zij problemen kende of zal kennen omwille van mensenhandel of seksuele uitbuiting. De verzoekende partij verklaart dat zij bij haar vader op de landbouwgronden werkte en dat dit moeilijk werk was, maar dat zij ander werk vond bij F., een oude dame die zij verzorgde en hielp bij de schoonmaak van haar huis (NPO, p. 4 en 6). De verzoekende partij stopte met dit werk bij F. omdat het ver was van de woning waarin zij samen met haar broer verbleef in die periode, zij lang onderweg was met de bus en omdat zij schrik had na een overval aan de bushalte om opnieuw te worden bestolen (NPO, p. 6 en 8). Hierna hielp de verzoekende partij terug haar vader (NPO, p. 7). De in het verzoekschrift aangehaalde vrees voor mensenhandel en seksuele uitbuiting is dan ook niet concreet en hypothetisch van aard. Zij verwijst in haar verzoekschrift ook naar "*specifieke bedreigingen*" waarmee zij geconfronteerd wordt in Paraguay, doch laat na deze bedreigingen concreet te duiden, zodat het onduidelijk is over welke bedreigingen het zou gaan. Wat betreft haar verwijzing naar de algemene onveiligheid in haar land van herkomst en de overval waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden (NPO, p. 6, 8 en 11-13), dient te worden vastgesteld dat deze moeilijkheden evenmin verband houden met één van de voormelde gronden uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. Deze moeilijkheden blijken van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij duidelijk heeft gemaakt dat de overval onderdeel is van een bredere trend van onveiligheid en geweld in Paraguay, wat niet alleen sociaaleconomische maar ook ernstige persoonlijke en psychologische gevolgen heeft voor haar, doch laat na *in concreto* te duiden op welke wijze deze vluchtmotieven een *nexus* zouden hebben met een van de voormelde gronden van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële

voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

## 5.2. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

5.2.2. Overeenkomstig (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan (oud) artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in (oud) artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade beroept op de overval waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden (NPO, p. 6 en 12) en haar vrees voor de onveiligheid in haar land (NPO, p. 11), merkt de Raad op dat dergelijke problemen kaderen in de algemene veiligheidssituatie. De verzoekende partij verklaart immers dat de situatie in Paraguay overal en voor iedereen onveilig is (NPO, p. 11). Wat betreft de door haar aangehaalde overval, kan, hoewel er begrip kan worden getoond voor het feit dat zij na de overval schrik had opnieuw bestolen te worden (NPO, p. 8), ook niet blijken dat de daders specifiek de verzoekende partij viseerden en dat zij omwille hiervan nog problemen zou kennen bij terugkeer naar Paraguay. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terecht als volgt: “*U kende de daders niet en heeft geen idee wie ze zijn (CGVS, p. 12), ze waren uit op uw gsm en die van een andere persoon, ze namen ook de vlucht eens ze die hadden (CGVS, p. 12). U beaamt dat u en de andere persoon de pechvogels waren die die dag hun slachtoffers werden (CGVS, p. 12). U heeft van de daders ook niets meer gehoord nadien (CGVS, p. 13).*”

De verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het kader van dit incident nooit hulp zocht bij de autoriteiten, waarmee zij nooit problemen verklaart te hebben gekend (NPO, p. 10 en 13). Zij geeft ook aan dat, indien zij in de toekomst problemen zou kennen met geweldplegers, zij wel naar de autoriteiten zou kunnen gaan (NPO, p. 13). Gelet op deze vaststellingen besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij bij terugkeer naar Paraguay en bij herhaling van eventuele gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Paraguayaanse autoriteiten. Zij brengt in het

verzoekschrift geen argumenten aan die hierop een ander licht kunnen werpen. Zij beperkt zich immers tot het beweren dat zij voldoende bewijs heeft aangeleverd inzake de onmogelijkheid om adequate bescherming van de Paraguayaanse autoriteiten te verkrijgen, hoewel dit niet blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan. Zij verwijst in het verzoekschrift slechts naar twee rapporten die specifiek betrekking hebben op de beschermingsmogelijkheden in Paraguay voor slachtoffers van mensenhandel, doch toont hiermee niet aan dat zij in Paraguay in het algemeen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Paraguayaanse autoriteiten.

Wat betreft haar verklaringen dat zij geen werk vond in Paraguay (NPO, p. 11), dient te worden benadrukt dat zuiver sociaaleconomische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren en zij geen recht geven op internationale bescherming. Puur sociaaleconomische omstandigheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij dient aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Paraguay op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. In het dossier van de verzoekende partij zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. De verzoekende partij verklaart dat zij samen met haar vader op hun landbouwgronden werkte en dat zij in haar ouderlijk huis woonde, waar haar ouders nog steeds wonen (NPO, p. 4-7). Waar zij verklaart dat dit landbouwwerk moeilijk was en zij dit werk niet opnieuw zou willen doen (NPO, p. 11), blijkt bovendien uit niets dat zij geen ander werk zou kunnen vinden in Paraguay. Zij slaagde erin om werk te vinden bij F., een oude dame die zij verzorgde en hielp bij de schoonmaak van haar huis (NPO, p. 6). Nadat zij stopte met dit werk, zocht zij slechts gedurende een korte periode van enkele maanden naar ander werk (NPO, p. 7-8). De verzoekende partij geeft ook zelf aan dat zij in een andere stad of regio misschien werk en een woning zou kunnen vinden en haar leven er zou kunnen uitbouwen (NPO, p. 13). De verzoekende partij verwijst naar de psychologische gevolgen van de onveiligheid en het geweld in Paraguay, maar brengt ook geen medisch of psychologisch attest bij waaruit kan blijken dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn om ander werk te vinden. De verzoekende partij brengt hoe dan ook geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat zij bij terugkeer naar Paraguay door een actor van vervolging zoals bedoeld in (oud) artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

5.2.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat er in Paraguay actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2.3. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Paraguay een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan (oud) artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

5.3. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Verordening (EU) 2024/1347. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, kan niet worden aangenomen.

5.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS